

[Arbejdsministeren]

sag er for mange, men der har været flere sager. Jeg vil bede om at få det som et udvalgsspørgsmål.

Så vil jeg godt rette en misforståelse, hvis hr. Hans Strunge skulle have fået den opfattelse, at jeg mente, at hr. Svend Auken var enig i dette forslag. Det var ikke det, jeg forsøgte at sige. Jeg sagde, at det var hr. Svend Auken, der som arbejdsminister definerede lovens område i § 1 i det lovforslag, som blev fremsat i 1982. Denne definition af lovens område er der ikke rørt ved i nærværende lovforslag. Derimod er der selv sagt rørt ved sanktionerne. Allerede i 1982 var der diskussion om sanktionsniveauet, og der var diskussion om genansættelse.

Ligesom jeg er helt sikker på, at hr. Hans Strunge er i overensstemmelse med sin partiformand, når han taler, er jeg heller ikke i tvivl om, at hr. Svend Auken ikke støtter nærværende forslag. Men lovens område har hr. Svend Auken som arbejdsminister defineret. Det var dét, jeg sagde.

Så hævdede fru Pia Kjærsgaard, at statsministeren ved debatten i november 1986 skulle have været en ulv i fåreklæder. Det må jeg selvfølgelig påtale, når det bliver sagt, og jeg vil også sige, at så har fru Pia Kjærsgaard hverken fulgt ret meget med i, hvad der skete under den debat, eller læst bemærkningerne til nærværende lovforslag. Der står i bemærkningerne til nærværende lovforslag:

»Højesterets dom dannede baggrund for en forespørgselsdebat i Folketinget den 27. november 1986, hvorunder statsministeren bl.a. udtalte:

»Jeg har i dag på regeringens vegne givet tilsagn om, at regeringen møder med et lovgivningsinitiativ, som går ud på:

- 1) Principielt krav om genansættelse.
- 2) I særlige tilfælde, hvor det ikke lader sig gøre, en betydelig højere erstatning end den, som kendes nu.««

Jamen det er lige præcis det, der står i lovforslaget her i dag, statsministeren bebudede i 1986 under debatten. Derfor er fru Pia Kjærsgaards udsagn om statsministeren fuldkommen urimeligt og ubegrundet.

Vi har så føjet noget mere til, nemlig muligheden for, at man kan rejse krav mod de andre lønmodtagere, så vi har gjort mere end det, statsministeren bebudede, men det, statsministeren bebudede, er altså blevet lagt frem.

Jeg springer stadig væk besvarelsen om eksklusivaftaler over, dels af tidsmæssige grunde, dels fordi der vel ikke er nogen grund til at besvare det, hvis fru Pia Kjærsgaard opretholder sin forespørgsel på tirsdag. Men hvis fru Pia Kjærsgaard ved at få et svar i dag lover, at vi kan undgå at diskutere det igen på tirsdag, skal jeg gerne i en tredje runde besvare det spørgsmål. Det ville da være rart at kunne slippe for det på tirsdag igen.

Så vil jeg godt sige til hr. Jørgen Estrup for så vidt angår beslutningsforslag nr. B 94, og hvorfor der er forskel: Vores lovforslag, nr. L 216, drejer sig om sanktionerne i forbindelse med en lov, hvor vi i § 1 har defineret området, og området er altså:

»En arbejdsgiver må ikke afskedige en lønmodtager, fordi denne er medlem af en forening eller en bestemt forening.«

Det sammenholder jeg med beslutningsforslag nr. B 94 og ser, hvad den lovgivning skal sikre:

». . . at ingen imod sin politiske overbevisning kan tvinges til at yde bidrag til politiske partier, samt at der er fuld offentlighed om ydede bidrag.«

Og så kommer der en hel række ting, som i virkeligheden, så vidt jeg kan se, i givet fald ville kræve lovgivning på en lang række andre områder. Ændring af aktieselskabslovgivningen m.m. er der lagt op til i hr. Jørgen Estrups beslutningsforslag nr. B 94.

Derfor er det, jeg siger, at selv om jeg da er enig i, at nogle af de situationer, som kan blive omhandlet af det lovforslag, jeg har fremsat, har sammenhæng – det vil jeg ikke benægte – med hr. Jørgen Estrups beslutningsforslag, mener jeg rent lovteknisk ikke, at de to ting har ret meget med hinanden at gøre. Det er derfor, jeg anbefaler, at vi færdigbehandler lovforslag nr. L 216, og at vi så i øvrigt behandler beslutningsforslag nr. B 94, som justitsministeren var positiv og imødekommende over for på givne konditioner, for sig. Det er en anbefaling, jeg vil bede hr. Jørgen Estrup om at overveje.

Jeg skal til slut kun sige om den lille diskussion mellem hr. Hans Strunge og hr. Jørgen Estrup, at man altid kan diskutere, hvem der startede. Det fremgik klart af en af replikkerne fra hr. Hans Strunge, at selv om jeg ikke havde læst LO-Bladet endnu, så havde jeg åbenbart noget at glæde mig til, når jeg skulle læse LO-